

tiuntur, non dimetiuntur, vt cum Rapino loquar, omnes proportiones, & rationem vnius ad aliud; non examinant vtrum pulchra suo sint quaeque loco posita; an moderamen illud inter admirabile & verisimile cum iudicio sit adhibitum; processeritne audacia longius quam poesis admittit, tumidaue sit atque ampullata; num actionis vnius principis rite inita ratio sit; vtrum illi non modo ornatum, sed etiam lucem afferant episodica haud longe arcessita sed subnata sponte; num eloquentia in tacendo sit pensi habita, atque ars declarata occultatione; vtrum decorum in moribus & sententiis circumspēcte sit obseruatum; vtrum eloquutiones affectus suos tenerasque animi peremotiones inspirent lectori; num omnia ordinem suum tueantur, characteremque suum sustinere possint, & bona mens vbique eluceat: verbo vtrum poema delectet, profit, moueat & admirationem excitet, habeantque se res eo quo par est modo. Arbitrandum siquidem de poemate Epico (omnium poematum maxime sublimi, secundum Parrhasium, cui perinde vt nobis de illo potissimum sermo est) tamquam de magnifico & regio quodam palatio, cuius princeps habetur pulchritudo totius operis proportio ad partes singulas, singularumque inter se partium conuenientia: qualia considerantur a peritis & intelligentibus rei poeticae arbitris poetis, non ornatus exterior, qui propemodum solus grammaticos detinet & oblectat. Iccirco quum leuio-

B

re:

*Parrhasi-  
ana p. 52.*